

EL QUE NO VAIG PODER DIR RERA EL TAULELL

Encara que vaig estudiar farmàcia no em considero "científica", però sí una persona capaç de veure, almenys a hores d'ara, que el que s'anomena científic resulta més aviat dogmàtic i que la veritable ciència ha estat censurada.

Per això em sento obligada a donar a conèixer tot un seguit de fets que són ocultats al públic; a dir el que no vaig poder dir després del taulell, moltes vegades perquè encara no ho sabia...

De manera que explicaré la meua experiència, primer com a farmacèutica i després com a persona que s'interessa per les teràpies alternatives, comentant fets que vaig poder observar des del taulell durant els 16 anys que vaig treballar a diferents farmàcies.

Bàsicament vaig observar com el pacient de li tracta com a menor d'edat, i no per accident sinó de manera deliberada. Vam rebre formació que va en aquest sentit. Es promou la ignorància i el públic sembla estar encantat amb això. Tothom veu el medicament com una cosa misteriós, gairebé màgic, i al metge com a un ésser superior, omnisapient, infal·lible, incorruptible, sobrehumà, al qual cal obeir a cegues, en comptes d'escoltar el propi cos; en comptes de prendre responsabilitat sobre la pròpia salut.

Si algú es va desencantant de tan confortable tutela i pretén poder prendre decisions, primer haurà de informar-se. D'aquí el motiu de les meves xerrades: explicar què són i com funcionen els medicaments, cosa que he vist que gairebé ningú sap.

«**Fàrmac**» és allò que modifica les funcions d'un organisme, i té els seus mecanismes i perills.

Concretament: «Fàrmac és una substància química, natural o de síntesi, capaç d'interactuar amb un sistema biològic i produir un canvi en el seu entorn químic, el que li fa modificar el seu comportament. De manera que es fa servir per evitar, tractar o diagnosticar una malaltia »

Això ja dóna a entendre que la medicina oficial només contempla la part química; el material. La visió és mecanicista. La farmacologia estudia els engranatges de la maquinària bioquímica i com intervenir-hi. No hi ha més.

Al llarg de les meves xerrades vaig mostrant els diferents grups de fàrmacs, sobretot els més consumits: Psicofàrmacs, antiinflamatoris, antiàcids, antihipertensius, anticoagulants, hipoglucemiants, hipolipemiants, i antibiòtics i vacunes com a màxim exponent de la visió militarista de la salut que es ens imposa.

Mostro com els tranquil·litzants enganxen; les estatines envelleixen; els antibiòtics debiliten; els antihipertensius entristeixen; certs antiàcids s'inflamen i descalcifiquen; els antiinflamatoris exigeixen antiàcid... i, al final, que ha començat amb un medicament ha d'anar afegint nous medicaments per compensar els «efectes secundaris».

En parlar d'un fàrmac cal mostrar el seu mecanisme d'acció sobre l'organisme i com ens afecta, seguit de la comprensió real del problema que el fàrmac (bé: el prescriptor) pretén tractar, i de les alternatives que tenim.

Per començar, parlo de conceptes generals en farmacologia, com ara «receptor», «agonista», «alliberament-absorció-metabolisme-eliminació», etc... Sobre com el fàrmac arriba a l'organisme, porta a terme la seva acció bioquímica, sempre violentant-lo més o menys, i com l'organisme es desfà d'ell finalment.

Tot seguit, vaig comentant els diferents grups de fàrmacs. M'he adonat que, d'alguna manera, començo pels que més vénen de gust a la gent (psicofàrmacs) i acabo pels que menys (hipolipemiants). Això no vol dir que els últims no siguin els més consumits: estem en una societat molt obedient, per dir-ho suau.

Parlant de psicofàrmacs: començo per les benzodiazepines, que són els somnífers i tranquil·litzants més populars actualment. Segueixo per altres tranquil·litzants usats en psiquiatria, antidepressius i estimulants, tant legals com il·legals, mostrant els seus mecanismes i perills. Parlo de la importància de dormir bé i del que podem fer davant l'insomni.

Un fet que de seguida em va cridar l'atenció va ser el veure prohibides i perseguides les drogues que molta

gent vol prendre, argumentant que creen addicció, mentre que per a tractar problemes ocasionals es recepten, com si fossin remeis, fàrmacs molt addictius que converteixen el problema en crònic.

Seguint amb els medicaments més consumits, just després de parlar de psicofàrmacs, trobem que en els antigripals hi ha substàncies semblants a les amfetamines, però que no arriben al cervell: són els descongestionants. De fet, tot estimulants resulta antigripal, però no a l'inrevés. D'això s'ha ocupat la investigació farmacèutica.

En els antigripals trobem també antihistamínics i antiinflamatoris. Parlo de tots aquests fàrmacs que, tant junts com separats són àmpliament consumits.

Ja fa anys, els venedors de la indústria farmacèutica predeien un gran augment de les al·lèrgies i, per tant, un gran augment en el consum d'antihistamínics.

Què és el que sabien?

Pel que fa a antiinflamatoris, que segur que tothom se'ls ha pres com si res, resulta que, si es prenen de forma continuada afecten el ronyó, la tensió arterial i l'estómac. Llavors ve quan la solució és prendre més medicaments: més peces en el puzzle. Efectivament: vaig observar que els malalts crònics acaben gairebé tots amb un lot de medicaments gairebé idèntic, que han anat apareixent un darrere l'altre. Són com peces d'un puzzle, que van encaixant, no importa en quin ordre, fins a tenir el puzzle complet.

Quan el pacient es queixa de tanta medicació se li tranquil·litza receptant «el protector»: un potent antiàcid que a la llarga resulta demolidor.

Quan parlo dels antiàcids reivindico el bicarbonat de tota la vida.

Adéu a la teoria microbiana: «antibiòtic» vol dir «anti-vida». Només això hauria de fer reflexionar.

Parlo de com funcionen els antibiòtics i altres medicaments que s'usen per tractar infeccions. Repàs quins són i com actuen els principals antibiòtics, antivirals, antifúngics i antiparasitaris, així com les vacunes. Com sempre, mostro alternatives.

Resulta que la teoria microbiana, segons la qual virus i bacteris són els causants directes de moltes malalties, resulta ser falsa des d'un punt de vista purament científic. Ara sabem que virus i bacteris són els nostres simbiotes i que al «sistema de defensa» caldria dir-li «sistema de reciclatge». Però la ciència oficial; la qual està al servei del poder i no de la veritat, va repetint un altre missatge. Patim una medicina de visió militarista que ens posa a lluitar contra microbis invasors i cèl·lules terroristes, amb tot un «arsenal» que no sabem que només apunta contra nosaltres mateixos. Les vacunes són un clar exemple d'això. Tot sembla apuntar que, en els últims anys, la medicina oficial s'ha anat convertint directament en una arma contra la població.

La teoria microbiana ha posat a tothom sota sospita: el temible microbi sempre ve de l'altre i convé evitar tot contacte. Si cal, destruir objectes, i collites, matar animals, confinar poblacions, aturar arbitràriament ... Així trobem en «l'epidèmia» l'excusa perfecta per atropellar drets fonamentals i destruir mitjans de subsistència que tant convé al poder.

Ara toca parlar d'aquells tractaments que ens van fent arribar amb l'edat, i que ens fan creure que estem vius gràcies a ells.

Sang i hormones són els fluids de la vida, que reflecteixen el nostre equilibri o desequilibri. La medicina oficial ens pren la tensió i ens analitza, ens adverteix del perill que correm si no ens medicamos i ens fa creure que si vivim més anys és gràcies a aquesta medicació, sempre crònica. És realment així?

Doncs es tracta de parlar d'antihipertensius, anticoagulants i tractaments hormonals, com els de tiroide. ¡També sobre la menopausa i els variats i controvertits tractaments que ha rebut, com si fos una malaltia!

Els antihipertensius cronifiquen el problema, lluny de tractar-lo. Els perillosos anticoagulants obliguen el malalt a «no prendre res sense consultar al metge», sobretot si es tracta de tractaments naturals. La por fa

prendre medicaments que deterioreni i envelleixen a qui creu que morirà si no els pren.

Però hi ha alternatives naturals, fins i tot alguna de prohibida, per tractar desequilibris que, sobretot, hem d'entendre que no són per sempre si ajudem al cos a que es torni a reequilibrar.

Les hormones regulen el metabolisme. Metabolisme són tots aquells processos bioquímics mitjançant els quals el nostre organisme es destrueix i reconstrueix constantment i obté i gestiona l'energia necessària per a totes les seves tasques i funcions. Les hormones regulen el seu complex funcionament, que es pot veure alterat per diversos factors interns i externs.

L'alimentació és fonamental, així com és estil de vida: massa complicat! Res, doncs, a prendre medicaments i tot arreglat! La medicació farà que les anàlisis mostrin nivells de glucosa, colesterol, i el que faci falta en la mesura del «normal», i ja no hi ha de què preocupar-se, que ens estem «controlant» Realment?

Estem parlant de fàrmacs per a l'osteoporosi, la diabetis i el terrible colesterol, amb el que cada dia ens espanten per la tele. Abans de parlar de les alternatives més naturals dono un repàs al paper de les vitamines, recordant que quan els metges curaven, ho feien amb elles.

Per acabar, mostro el sistema matrix de Pischinger, en què es basa la Homotoxicologia, com a model a tenir en compte per mantenir la salut i veure com, la presa de fàrmacs, sobretot de manera crònica, no és precisament el que més ens convé.

Dono abundants enllaços i bibliografia per a qui vulgui ampliar la informació continguda en la presentació, que no és poca, ja que he posat una llista de fàrmacs bastant extensa, ordenats per grups, perquè tothom tingui una idea de quins són els principals medicaments i com estan agrupats. A cada grup hi ha algun esquema o imatge que permet donar una breu explicació del mecanisme d'acció del grup.

Ja, finalment, instar a tothom a apagar la tele, deixar que es posi en marxa el cervell i reactivar les humanes facultats d'intel·ligència i voluntat per poder informar lliurement i créixer així com a persona.